

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

na posiedzeniu w trybie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 lutego 2013r.

w sprawie D. C.,

zażalenia wniesionego przez skazanego,

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu

Apelacyjnego z dnia 27 listopada 2012r., o odmowie przyjęcia osobistego

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem

Sądu Okręgowego w G. w sprawie V Ka ...,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Przedmiotem kontroli instancyjnej w niniejszej sprawie może być wyłącznie kwestia prawnej prawidłowości zaskarżonego zarządzenia. Wszelkie wywody autora zażalenia wyrażające jego przekonanie o wystąpieniu podstaw do wznowienia postępowania i nieprawidłowości wyroku łącznego pozostać muszą poza kognicją obecnego postępowania zażaleniowego.

To ustawodawca w przepisie art. 545 § 2 k.p.k. przesądził, że w sprawach o wznowienie postępowania, obowiązuje tzw. przymus adwokacki. To ustawowe wymaganie formalne powoduje, że wnioski osobiste skazanych o wznowienie postępowania nie mogą podlegać merytorycznemu rozpoznaniu. Taka też sytuacja procesowa wystąpiła w niniejszej sprawie, a zaskarżone zarządzenie wydane

zostało właśnie na skutek nieusunięcia braku formalnego, to jest niesporządzenia i niepodpisania wniosku przez adwokata.

Podkreślić należy, że wydanie tego zarządzenia poprzedzone zostało prawidłowo przebiegającymi czynnościami procesowymi. Wyznaczono skazanemu obrońcę z urzędu. Złożył on pismo procesowe informujące o braku podstaw prawnych do złożenia wniosku o wznowienie postępowania wraz z opinią (k.28-32). Do zajęcia takiego suwerennego stanowiska uprawniał obrońcę przepis art. 84 § 3 k.p.k. Skazanego wezwano do usunięcia braku formalnego, a wobec jego niezpełnienia, wydano zarządzenie o odmowie przyjęcia osobistego wniosku D. C. o wznowienie postępowania.

Na marginesie zauważyć można, że zarzuty skarżącego wobec wyznaczonego z urzędu obrońcy nie znajdują uzasadnienia w udokumentowanych w aktach sprawy podjętych przez niego czynnościach – zapoznaniu się z aktami sprawy (k.26-27) oraz sporządzeniu szczegółowej opinii prawnej (k.29-32). Nadto wato też wskazać, że stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w przedstawionym przez skazanego wyroku z dnia 6 września 2000r., III KKN 340/00, w istotnym stopniu straciło na aktualności po wydaniu przez Sąd Najwyższy uchwały w składzie siedmiu sędziów w dniu 25 lutego 2005r., I KZP 36/04, OSNKW 2005, z.2, poz.13, czego wyrazem było choćby postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2012r., III KK 52/12, Lex nr 1220872.

W tym stanie rzeczy trzeba stwierdzić, że zaskarżone zarządzenie znajdowało pełne podstawy faktyczne i prawne, co implikowało orzeczenie o utrzymaniu go w mocy.